

Ηθικό ή οικονομικό το πλεονέκτημα της αριστεράς.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

“Να σε φυλά ο Θεός από καινούργιο άρχοντα και παλιό διακονιάρη”.
Παροιμία.

Όταν στριμώνονται οι αριστερόμυαλοι, αχαλίνωτοι καλοπεράκηδες των ποικιλώνυμων “συνιστωσών”, όταν τους αποστομώνουν οι συνομιλητές τους, συνήθως καταφεύγουν σε δύο βολικά όπλα, που τους απαλλάσσουν από την επίπονη διαδικασία της σκέψευς και της αντίκρουσης των επιχειρημάτων και, κυρίως, αποκρύπτουν την πνευματική τους γύμνια και αμορφωσιά: ή θα χαρακτηρίσουν τον αντίπαλο “φασίστα” – η γνωστή τακτική “εξόντωση διά της γραφικότητας” – ή θα κατεβάσουν από την λειψανοθήκη τους το κρानιοκενές θέσφατο, περί “ηθικού πλεονεκτήματος της αριστεράς”.

Τι ακριβώς είναι αυτό; Άγνωστο. Ξέρουμε όμως τι δεν είναι. Αυτό που είδαμε, όταν κυβερνούσαν και που βλέπουμε καθημερινώς. Ήτοι:

Η προδοσία της Μακεδονίας. (Οι Τούρκοι από τότε αποθηριώθηκαν, γιατί έλαβαν το μήνυμα ότι το πολιτικό και παραπολιτικό προσωπικό της Ελλάδας, είναι ικανό για κάθε παλιανθρωπιά στα εθνικά θέματα). Τα μνημόνια και η εξαπάτηση ενός ολόκληρου λαού μέσω του δημοψηφί-

σματος-πλεκτάνη, η πειθήνια αποδοχή, σε βαθμό απροκάλυπτης υποτέλειας, στα όσα κέλευαν οι δήθεν ιδεολογικοί εχθροί της, όπως στο μείζον θέμα της λαθρομετανάστευσης, η κανιβαλική φορολόγηση της λεγομένης, πάλαι ποτέ, μεσαίας τάξης, και βέβαια οι βουτιές, του, νέας εσοδείας, “χαρισματικού ηγέτη” στα ρόδινα ακρογιάλια του Αιγαίου από κότερα που ανήκουν στην μισητή κεφαλαιοκρατία, την οποία απορρίπτουμε μετά βδελυγμίας, αλλά απολαμβάνουμε, τα καλούδια, την χλιδή και τις απολαύσεις της. Ως αντιπολιτευόμενοι άστραφταν και βροντούσαν, υπερασπιζόμενοι τα “λαϊκά συμφέροντα”, το δίκαιο και την ηθική. Επειδή όμως κατά το αειθαλές “αρχή άνδρα δείκνυσι”, όταν αναρριχήθηκαν στην πολύφερνη εξουσία, πέταξαν στα σκουπίδια τις “αδαμάντινες αρχές” τους, τις “ανυποχώρητες και έντιμες διακηρύξεις” τους, την μάσκα του ηθικού πλεονεκτήματος και αποκάλυψαν τι είναι: Πεινασμένοι και διψασμένοι για χρήμα, δόξα, τρυφή και απόλαυση των προνομίων. Συχνά αδιαφορώντας για την κοινή γνώμη, την οποία προκαλούσαν και προκαλούν, όντας ανεύθυνοι, αναισθητοι και αναίσχυντοι.

Πρόσφατα αναρτήθηκε μια φωτογραφία, θαλασσινής, ανέμελης περιήγησης, με πλεούμενο, κάπου στην Κρήτη. Την “ανέβασε” η κ. Θεοδώρα Τζάκρη, νυν βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ, πριν του ΠΑΣΟΚ και ποιος ξέρει πού μεθαύριο. (“Φρόνιμα και τακτικά/πάω με κείνον που νικά”, έγραφε ο Βάρναλης).

Καπετάνιος και πλοηγός ο κυρ- Παύλος Πολάκης, βουλευτής και τέως υπουργός, ο γνωστός μοσχόμαγκας, που φαιδρύνει τον βίο μας με τις παλαβομάρες του. Χαρούμενοι, πάρα πολύ χαρούμενοι, απολαμβάνουν τις διακοπές τους και επειδή είναι τόσο ευτυχισμένοι και περιχαρείς θέλησαν να μοιραστούν με το πανελλήνιο την ουρανομήκη ευτυχία και το πλεονέκτημά τους, όχι το ηθικό, αλλά το οικονομικό, που ο κυρίαρχος λαός τους επιδαψιλεύει εδώ και χρόνια. Στην Εύβοια πνίγονταν άνθρωποι και τα... ηθικοπλεονεκτήματα της αριστεράς, επιδίδονταν σε μακροβούτια και λοιπές ευωχίες. Ακόμη και αν συνέβη πριν από τα τραγικά γεγονότα το θερινό “τσιλιμπούρδισμα”, δεν δημοσιοποιείς τέτοιες φωτογραφίες, ωσάν θερμόαιμος έφηβος. Αλλά ο ναρκισσισμός και η οίηση των πρωταγωνιστών, μπαζώνει τέτοιες λεπτότητες. Εν μέσω οικονομικής φρίκης, δεν διαφημίζεις τις απλησίαστες για τον απλό λαό διακοπές σου, ο οποίος εξάλλου πληρώνει και φτύνει αίμα, κυριολεκτικά, γι’ αυτές. (Θυμήθηκα τον δηκτικό Ροϊδη που

έλεγε ότι “οι Έλληνες διαιρούνται εις τρεις κατηγορίας. α) εις συμπολιτευομένους, ήτοι έχοντας κοχλιάριον να βυθίζωσιν εις την χύτραν του προϋπολογισμού, β) εις αντιπολιτευομένους, ήτοι μη έχοντας κοχλιάριον και ζητούντας παντί τρόπω να λάβωσι τοιούτον, γ) εις εργαζομένους, ήτοι ούτε έχοντας κοχλιάριον ούτε ζητούντας αλλ’ επιφορτισμένους να γεμίζωσι την χύτραν διά του ιδρώτος αυτών”).

Προ διμήνου, κυκλοφόρησαν φωτογραφίες με “την απίστευτη θέα από το καινούργιο σπίτι” του ΓΑΠ, στις 11 Μαΐου 2020, σε συνέντευξή του στο CNN. (Έξω τον παίρνουν ακόμη στα σοβαρά!!). Για την περίπτωση του ισχύει ένα παλιό ανέκδοτο, που δημοσιεύτηκε σε αθηναϊκές εφημερίδες το 1878. “Ο σουλτάνος κάποτε διόρισε βεζύρη-πρωθυπουργό έναν άνθρωπό ολότελα αστοιχείωτο και άσχετο ονόματι Χασάνη. Αρρωσταίνει ο πατέρας του Χασάνη, καλεί τον γιό του, τον ασπάζεται και του λέει:

– Παιδί μου, τώρα που θα πάω στον Κάτω Κόσμο, αν με ρωτήσουν πώς πάει το δοβλέτι (=η κρατική εξουσία), τι να τους πω;

-Πες τους ότι ο Χασάνης έγινε βεζύρης-πρωθυπουργός και θα κατάλάβουν...”. (Κ. Σιμόπουλου, “η διαφθορά της εξουσίας”, σελ. 180).

Μια παρένθεση, προς αποφυγήν παρεξηγήσεων. Ουδόλως με ενδιαφέρει το τι πράττουν και πώς ζουν οι αβροδίαιτες ασημαντότητες της πολιτικής. Όμως, κατά τον Πλούταρχο -καταγράφω την παραπομπή και στην αρχαία γλώσσα, για να την καμαρώσουμε- “Ου γαρ ων λέγουσι εν κοινώ και πράττουσιν οι πολιτευόμενοι μόνον ευθύνας διδόασιν, αλλά και δείπνον αυτών πολυπραγμονείται και κοίτη και γάμος και παιδιά και σπουδή πάσα”. Δηλαδή: “Όσοι αναμιγνύονται στην πολιτική λογοδοτούν όχι μόνο για όσα λένε και για όσα πράττουν. Γνωρίζουν ότι και ένα δείπνο σχολιάζεται πολύ, ακόμα και οι έρωτες και ο γάμος και οι διασκεδάσεις, όπως ακριβώς κάθε σοβαρή ενασχόλησή τους”. (“Πολιτικά Παραγγέλματα”, 800 C).

Αυτά τω καιρώ εκείνω. Τω καιρώ ετούτω, της περιρρέουσας ανοησίας, δεν “πολυπραγμονείται”, δεν ελέγχεται τίποτε, χάθηκε η αιδώς, η ντροπή, θεμελιώδης για τους αρχαίους πολιτική αρετή.

Αν γυρίσουμε και πάλι πίσω και «συνομιλήσουμε» με τους προγόνους μας, θα διαπιστώσουμε την πρωτόθρονη αξία, που έδιναν στην αιδώ. Στον περίφημο μύθο που αναφέρει ο Πλάτων στον «Πρωταγόρα», διαβάζουμε ότι, όταν ο Δίας έφτιαξε τον κόσμο, προίκισε τα ζώα με διάφορα χαρακτηριστικά

(φτερά, δύναμη, ταχύτητα). Όμως τον άνθρωπο τον άφησε ανεφοδιαστο (κυρίως χωρίς την πολιτική τέχνη, την ικανότητα συμβίωσης). Οι άνθρωποι έτσι εξοντώνονταν από τα θηρία. Τότε ο Ζεύς, επειδή φοβήθηκε για το γένος μας, μη ξεκληριστεί, στέλνει τον Ερμή να φέρει στους ανθρώπους την Αιδώ και την Δίκη (την ντροπή και την δικαιοσύνη). Έτσι θα διακανονιζόταν η αρμονία των σχέσεων στις πολιτείες. Τον ρώτησε ο Ερμής, με ποιο τρόπο να τις κατανείμει. Σε λίγους, όπως οι άλλες τέχνες, ή σε όλους τους ανθρώπους; «Σε όλους να τις μοιράσεις», λέει ο Δίας, «και όλοι ας μετέχουν σ' αυτά τα δύο... Και βάλε νόμο, από εμένα διαταγμένο, όποιος δεν μπορεί να μετέχει στην Αιδώ και στην Δίκη να τον σκοτώνουν ως αρρώστια της πόλης». («Και νόμον θες παρ' εμού, τον μη δυνάμενον αιδούς και δίκης μετέχειν, κτείνειν ως νόσον της πόλεως» – Πρωταγόρας XII). Σήμερα, δεν μιλάμε για νόσο, αλλά για επιδημία της αναίδειας και της αδικίας.

**Δημήτρης Νατσιός,
δάσκαλος-Κιλκίς Μέλος του ΙΗΑ.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

International Hellenic Association

Πηγή : <https://professors-phds.com/>